

Arrest

nr. 65 926 van 31 augustus 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 14 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 maart 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERRELST, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster is van Filipijnse nationaliteit, geboren te M. op 7 augustus 1979.

1.2. Bij schrijven op 27 augustus 2008 heeft verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend.

1.3. Deze aanvraag werd op 30 december 2008 ontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid; verzoekster werd in het bezit gesteld van een AI. Er werd een ambtenaar-geneesheer aangesteld.

1.4. Op 15 september 2010 heeft de ambtenaar-geneesheer informatie opgevraagd bij de ambassadeur van België op de Filippijnen. Op 6 oktober 2010 werd een antwoord verschaft.

1.5. Op 8 oktober 2010 heeft de attaché-geneesheer een negatief advies uitgebracht, stellende dat er vanuit medisch oogpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 oktober 2010 beslist dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekster en haar echtgenoot ongegrond is. Dit is de bestreden beslissing, die aan verzoekster samen met een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend op 15 maart 2011. De motieven luiden als volgt:

“Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen. Uit het verslag van de arts-attaché van 08.10.2010 (zie gesloten omslag) blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening die, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien de benodigde behandeling en opvolging beschikbaar zijn in de Filippijnen. Betrokkene kan probleemloos reizen. De arts-attaché concludeert dat er vanuit medisch standpunt geen enkel bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland. Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier (correspondentie dd. 06.10.2010 met het Belgisch consulaat) blijkt dat de benodigde behandeling en opvolging enkel toegankelijk zijn in de grote steden en tertiaire medische centra. Dat de geboorteplaats van betrokkene Manila, de grote stad bij uitstek in de Filippijnen is.

Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier en de website philhealth.gov.ph blijkt dat er een uitgebreid systeem van sociale zekerheid bestaat in het herkomstland. In het medisch advies van de arts-attaché staat voorts niet vermeld dat betrokkene arbeidsongeschikt is. Op die manier kan zij zelf instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in de Filippijnen – het land waar zij tenslotte ruim 29 jaar verbleef – geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp. Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : inburgeringscontract, attesten Nederlandse les, cursus maatschappelijke oriëntatie) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

OF

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekster de schending op van de materiële en de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook de zorgvuldigheidsplicht.

2.2. Verzoekster licht haar enig middel als volgt toe: *“Uit deze wetsartikelen blijkt dat de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn, en die daarom, naar aanleiding van het wettigheidscontroletoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd. Verder wordt algemeen aanvaard dat de materiële motiveringsplicht uit ten minste drie onderdelen bestaat: de motieven moeten kenbaar zijn, feitelijk juist zijn en ten slotte draagkrachtig zijn, d.i. de beslissing effectief rechtens kunnen dragen en verantwoorden. De bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt: (... Zie supra onder titel 1 voor de bestreden beslissing).*

Ten eerste, het is helemaal niet duidelijk voor verzoekster of de verwerende partij nu beweert of zij wel of niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. Enerzijds stelt verwerende partij: " dat betrokkene lijdt aan een aandoening die, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt". Anderzijds stelt verwerende partij dat het : "niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit". Door deze tegenstrijdigheid verkrijgt verzoekster geen inzicht in de motieven waarop verwerende partij zich baseert om te komen tot de bestreden beslissing. Ten tweede verwijst verwerende partij naar correspondentie met het Belgisch Consulaat waarin wordt gesteld dat de benodigde behandeling enkel beschikbaar is in de grote steden en in tertiaire medische centra. Dit bewijst volgens verzoekster dat de behandeling en opvolging niet voor iedereen beschikbaar of betaalbaar is. Verzoekster begrijpt niet waarom het feit dat ze meer dan 30 jaar geleden geboren is in Manila als reden wordt aangehaald door verwerende partij om te besluiten dat verzoekster wel toegang tot behandeling en opvolging zou hebben. Verwerende partij motiveert niet afdoend waarom het geboren zijn in een bepaalde stad de toegang tot medische opvolging en behandeling zou garanderen. Ten derde stelt verwerende partij dat het "erg onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene in de Filippijnen - het land waar zij ten slotte 29 jaar verbleef- geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp". Verwerende partij motiveert niet afdoend op welke gronden zij zomaar veronderstelt dat verzoekster aanspraak zou kunnen maken op opvang en financiële hulp. Verzoekster begrijpt niet hoe uit het feit dat zij 29 jaar op de Filippijnen heeft gewoond kan worden besloten dat zij aanspraak zou kunnen maken op opvang en financiële hulp. Er zijn op de Filippijnen mensen die daar al hun hele leven wonen, langer dan 29 jaar, en die nog steeds geen opvang en geen financiële steun hebben. De situatie van de toegang tot de gezondheidszorg in de Filippijnen is zeer problematisch. Indien burgers een beroep wensen te doen op actoren van de gezondheidszorg dienen ze eerst te betalen alvorens geholpen te worden. Verwerende partij stelt dat er een uitgebreid systeem van sociale zekerheid bestaat in het land van herkomst. Maar niet iedereen kan hierop een beroep doen. Verzoekster ziet niet in hoe het louter bestaan van een systeem van sociale zekerheid tot gevolg heeft dat zij er zich zal op kunnen beroepen. Enkel de mensen met veel geld kunnen een beroep doen op dit systeem en tot haar grote spijt behoort verzoekster niet tot deze categorie van personen. Uit een studie uitgevoerd in september 2010 is gebleken dat meer dan de helft van de Filippijnse bevolking geen ziekteverzekering heeft, (stuk 3) Het "Philhealth-systeem" waarnaar verwerende partij verwijst werkt niet in de praktijk. Niet alle private instellingen accepteren het systeem en in publieke hospitalen is een aansluiting bij "Philhealth" totaal zinloos omdat patiënten nog steeds meer dan 50% van de kosten zelf moeten betalen, (stuk 3) Medicijnen kosten tot 30 keer meer dan in de omliggende landen en moeten zelf aangekocht worden van hoofdzakelijk private handelaars, (stuk 4) Deze problematiek werd bevestigd door de regionale directeur van de Wereldgezondheidsorganisatie, de heer Shin Young-Soo : "Unfortunately, out-of-pocket payments remain the major source of financing medicines, often leaving individuals and families in poverty, especially those suffering from chronic diseases and in need of long-term treatment". (stuk 5) De

motivering door verwerende partij is in casu absoluut niet afdoende. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is niet bereikt omdat verzoekster geen inzicht krijgt in de motieven die tot de bestreden beslissing hebben geleid. De bestreden beslissing werd niet op afdoende wijze gemotiveerd. Dit maakt dat de formele motiveringsplicht werd geschonden door tegenpartij. Verwerende partij handelde bovendien onzorgvuldig. Zorgvuldig handelen impliceert dat de bevoegde overheid de nodige kennis verwerft over alle relevante (feitelijke) gegevens, d.w.z. alle gegevens die de beslissing kunnen beïnvloeden. Deze feiten moeten zorgvuldig worden vastgesteld en gewaardeerd. De overheid mag niet zonder meer weigeren ernstig kennis te nemen van en rekening te houden met de gegevens, inlichtingen en bewijzen die de belanghebbende burger haar heeft verstrekt. In casu heeft verwerende partij nagelaten dit te doen. Om al deze redenen wenst verzoekster dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing. Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden”.

2.3. Betreffende de vermeende schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, geldt dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

2.4. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft immers tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt duidelijk en omstandig vastgesteld dat:

“(…) Uit het verslag van de arts-attaché van 08.10.2010 (zie gesloten omslag) blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening die, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico inhoud voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien de benodigde behandeling en opvolging beschikbaar zijn in de Filippijnen. Betrokkene kan probleemloos reizen. De arts-attaché concludeert dat er vanuit medisch standpunt geen enkel bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland. Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier (correspondentie dd. 06.10.2010 met het Belgisch consulaat) blijkt dat de benodigde behandeling en opvolging enkel toegankelijk zijn in de grote steden en tertiaire medische centra. Dat de geboorteplaats van betrokkene Manila, de grote stad bij uitstek in de Filippijnen is.

Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier en de website philhealth.gov.ph blijkt dat er een uitgebreid systeem van sociale zekerheid bestaat in het herkomstland. In het medisch advies van de arts-attaché staat voorts niet vermeld dat betrokkene arbeidsongeschikt is. Op die manier kan zij zelf instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in de Filippijnen – het land waar zij tenslotte ruim 29 jaar verbleef – geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp. Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : inburgeringscontract, attesten Nederlandse les, cursus maatschappelijke oriëntatie) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Derhalve: 1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, OF 2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)".

2.5. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

2.6. Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

2.7. Verzoekster poogt voor te houden dat de bestreden beslissing een tegenstrijdigheid bevat, doordat: *"enerzijds gesteld wordt dat 'uit het verslag van de arts-attaché blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening die, hoewel deze kan worden beschouwd als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de benodigde behandeling en opvolging beschikbaar zijn in de Filippijnen"* en anderzijds gesteld wordt dat: *"Derhalve: 1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of 2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft"*.

2.8. De Raad ontwaart in deze evenwel geen tegenstrijdigheid. In de bestreden beslissing (gelet op de paragraaf die aanvangt met 'derhalve') worden volledigheidshalve de beide situaties waarop artikel 9ter van de vreemdelingenwet betrekking heeft, omschreven, met name: *"indien de vreemdeling lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, of: indien de vreemdeling lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft"*.

2.9. Uit de bestreden beslissing blijkt, uit eenvoudige lezing, duidelijk dat de arts-attaché geadviseerd heeft dat verzoekster, *'ofschoon zij lijdt aan een aandoening die kan worden beschouwd als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt'*, er geen reëel risico voorligt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de benodigde behandeling en opvolging beschikbaar zijn in de Filippijnen.

2.10. Ook verzoekster haar tweede kritiek, nopens de vermelding van de geboorteplaats, doet niet ter zake. Het bestuur motiveerde terecht dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat de nodige behandeling en opvolging enkel toegankelijk zijn in de grote steden en tertiaire medische centra. Verzoekster heeft in haar aanvraag zelf aangegeven geboren te zijn in M., hetgeen ook blijkt uit haar paspoort. Zij heeft evenwel geen enkele verdere informatie verschaft aangaande een andere verblijfplaats (haar paspoort en visum werden bovendien ook in M. afgegeven). Het bestuur heeft dan ook terecht opgemerkt dat verzoekster geboren is in M., zijnde de grote stad bij uitstek in de Filippijnen, alwaar dus de nodige behandeling en opvolging toegankelijk zijn. Wanneer verzoekster een en ander aannemelijk wenste te maken hieromtrent, rustte de bewijslast bij haar.

2.11. Verzoekster mag dan wel aanvoeren dat zij afkomstig is uit een agrarisch gebied waar zelfs de basisvoorzieningen niet gewaarborgd zijn, zij staat deze bewering niet met persoonlijke, concrete gegevens. Alleszins heeft zij dit niet meegedeeld aan het bestuur voor het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze enkel rekening kon houden met de informatie verschaft door verzoekster dewelke haar kenbaar werd gemaakt, namelijk de naam van haar geboorteplaats en haar laatste adres in de Filippijnen, zoals vermeld in haar paspoort.

2.12. Verzoekster kan verder niet dienstig voorhouden dat *“er op de Filippijnen mensen wonen die nog steeds geen opvang en financiële steun zouden hebben”*, met deze vage en ongestaafe bewering die niet met enige zekerheid betrekking heeft op verzoekster haar persoonlijke situatie, weerlegt verzoekster op geen enkele manier de vaststellingen van het bestuur dat, zoals blijkt uit de informatie die aanwezig is in het administratief dossier (en op de website philhealth.gov.ph) de benodigde behandeling en opvolging enkel toegankelijk zijn in de grote steden en tertiaire medische centra, waaronder M. de geboorteplaats van verzoekster. Daarnaast bestaat er een uitgebreid systeem van sociale zekerheid in verzoekster haar herkomstland. Al evenmin blijkt dat verzoekster arbeidsongeschikt is zodat zij zelf kan instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp, terwijl het erg onwaarschijnlijk zou zijn dat verzoekster in haar herkomstland, waar ze 29 jaar gewoond heeft, geen familie, vrienden of kennissen zou hebben bij wie ze terecht kan voor (tijdelijke) hulp en opvang. Deze motivering uit de bestreden beslissing wordt door verzoekster niet weerlegd.

2.13. Verzoekster betwist het voormelde niet, doch zij meent dat het louter bestaan van een systeem van sociale zekerheid niet tot gevolg heeft dat zij zich er op zal kunnen beroepen. Verzoekster blijft evenwel in gebreke aan te tonen waarom zij hierop precies geen beroep zou kunnen doen, zodat haar beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

2.14. In de correspondentie van 6 oktober 2010, zoals deze terug te vinden is in het voorliggend administratief dossier, wordt trouwens expliciet meegedeeld dat *“our Philippine Health Insurance Corporation (Phil Health) covers the in-patient management of endometriosis subject to limitations relative to room & board and medicines among others”*. In essentie toont verzoekster op geen enkele manier aan dat de noodzakelijke behandeling voor haar niet beschikbaar en toegankelijk is in haar herkomstland.

2.15. Waar verzoekster betoogt dat *“zorgvuldig handelen impliceert dat de bevoegde overheid de nodige kennis verwerft over alle relevante (feitelijke) gegevens, d.w.z. alle gegevens die de beslissing kunnen beïnvloeden. Deze feiten moeten zorgvuldig worden vastgesteld en gewaardeerd. De overheid mag niet zonder meer weigeren ernstig kennis te nemen van en rekening te houden met de gegevens, inlichtingen en bewijzen die de belanghebbende burger haar heeft verstrekt. In casu heeft verwerende partij nagelaten dit te doen”*, laat zij na aan te tonen dat de door haar aangereikte stukken niet correct zouden beoordeeld zijn.

2.16. Het bestuur bespreekt in de motivering van de bestreden beslissing immers uitvoerig de aangereikte stukken en preciseert waarom zij deze, na onderzoek en in overwegingname, getuige de omstandige motivering zelf, evenwel niet kon weerhouden. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing gebaseerd is op foutieve feitelijke gegevens noch dat het bestuur haar aanvraag niet grondig en zorgvuldig heeft onderzocht. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

2.17. De Raad stelt vast dat het bestuur geheel terecht en binnen de zijn ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard. De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus. De *in casu* bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekster de schending aanvoert. Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht is gemotiveerd met draagkrachtige motieven die de bestreden beslissing terdege ondersteunen. Verzoeksters beschouwingen falen in rechte en in feite.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC